הכל מודים שאם נתכפר בשאינה אבודה

אבודה מתה אלא לרב הוה ליה כמפריש

שתי חטאות לאחריות יוא״ר אושעי׳ ∗הפריש

שתי חמאות לאחריות מתכפר באחת מהם

והשניה תרעה כיון דאמר רבא רב סבר לה

כרבי יוםי דאמר מצוה בראשון מעיקרא

כמפריש לאיבוד דמי תנן רבי יהודה אומר

תמות בשלמא לרבי יוחנן דאמר שני

שבזוג ראשון ירעה לרכי יהודה ימות

מתכפר בשני שבזוג שני אלא לרב דאמר

שני שבזוג שני ירעה לרבי יהודה ימות

לרבי יהודה במאי מיכפר מי סברת רבי

יהודה אשני שבזוג שני קאי רבי יהודה

אשני שבזוג ראשון קאי ואיכא דקא מותיב

הכי ועוד אמר ר' יהודה נשפך הדם ימות

המשתלח מת המשתלח ישפך הדם בשלמא

לרב רישא פליגי בחטאת צבור וסיפא

פליגי בבעלי חיים אלא לרבי יוחגן מאי

ועוד קשיא: ועוד אמר רבי יהודה נשפך

הדם ימות המשתלח: בשלמא נשפך הדם

ימות המשתלח דאכתי לא איתעביד

מצותיה אלא מת המשתלח אמאי ישפר

הדם הא איתעביד ליה מצותיה אמרי דבי

ר' ינאי אמר קרא ייעמד חי לפני ה' לכפר

עד מתי יהא זקוק להיות חי עד שעת י

מתן דמים של חבירו ייתנן ייהתם יבני העיר

ששלחו את שקליהן ונגנבו או שאבדו אם

נתרמה תרומה נשבעין לגזברין ואם לאו

נשבעין לבני העיר ובני העיר שוקלין

אחרים תחתיהן נמצאו או שהחזירום

הגנבים אלו ואלו שקלים הם ואין עולין

להן לשנה הבאה ר' יהודה אומר עולין

להן לשנה הבאה מ"ט דר' יהודה אמר רבא

קסבר רבי יהודה חובות של שנה זו

קריבות לשנה הבאה איתיביה אביי יפר

ושעיר של יום הכפורים שאבדו והפריש

אחרים תחתיהן וכן שעירי ע"ז שאבדו

והפריש אחרים תחתיהן כולן ימותו דברי

רבי יהודה רבי ״אליעזר ורבי שמעון אומרים

ירעו עד שיםתאבו וימכרו ויפלו דמיהם

לנדבה שאין חמאת צבור מתה א"ל

םה.

ים א מיי׳ פ״ד מהל׳ פסולי מוקדשין הלכה

ב ב ד מיי פ"ג מהלי

רבינו חננאל הכל מודין ר' ורבנן, שאם נתכפר בשאינה אבודה אבודה מתה. אלא לרב דאמר שניהם ראויין להיקרב, ולמה אמר שיני שבזוג ראשון יקרב משום דמצוה בראשוז מאחר [ש]יקריב יצא ידי חובתו, הוה ליה כמפריש שחי אם תאבד אחת מהן . תהיה חברתה תחתיה. חטאות – מתכפר באחת מהן ושניה ופרקינן כיון דסבר רב מצוה בראשון, נתברר כי מעיקרא שהפריש . השיני שבזוג שיני, לאיבוד הפרישו, לפיכך ליחיד כי השנייה היא שמתברר כי לאיבוד הופרשה, לפיכך וזו השמועה מפורשת בתמורה פרק ולד חטאת. ת״ש ר׳ יהודה אומר תמות [וכו'] ופשוטה היא. איכא דמותיב הכי, ועוד א״ר יהודה נשפך הדם ימות המשתלח כו', בשלמא לרב רישא פליגי בחטאת רועה כי אין חטאת צבור מתה, ור' יהודה אומר תמות. סיפא פליגי בדחויין, תנא קמא סבר נשפך הדם יביא אחר נשפך וישלח הראשון. ור׳ יהודה סבר הראשון כבר נדחה משעה שנשפך הדם ואין מתכפרין בדחויין, לפיכך א"ר יהודה ימות. אלא לר' יוחנן דאמר לא שנה ר' יהודה תמות אלא מפני שנדחת כמו האבודה, ומאי ועוד [הא היא] היא, קשיא. מת המשתלח אמאי תני ר׳ יהודה ישפך הדם כבר נתקיימה המצוה. כלומר, הגריל עליהן והשעיר של שם עשהו חטאת ואין דבר תלוי ביניהן. ושנינן . כתיב יעמד חי לפני ה׳ לכפר. כלומר, יהיה זה עומד חי עד שיכפר זה הקרב לפני ה', ובמה מכפר, בדמו. תגן התם מכפר, בדמו. תגן התם במס׳ שקלים פרק שיני רוי העיר ששלחו שהליהז התרומה נשבעין לגזברין כו׳. ת״ר אין עולין להן לשנה הבאה ר׳ יהודה אומר עולין. מאי טעמא אובה כיין: כוא טכבות דר׳ יהודה קסבר ר׳ יהודה חובות של שנה זו קריבות לשנה הבאה. ואותבינן עליה אי הכי דטעמיה חובות של שנה זו קריבות . בשנה הבאה. אמאי תני ר' יהודה בפר ושעיר של יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים תחתיהן

תום' ישנים (המשך) הא לא מעכב דחוקה לא כתיב הכא. ואין נראה . לרבינו מה שפי

הופריש אוחים ונוחניהן כולן ימותו, נישהינהו ונקרבינהו לשנה הבאה.

הבל מודים שאם נתכפר כשאינה אכודה אכודה מתה. והא דאמרי רבנן אין חטאת מתה אלא שנמלא לאחר שכיפרו בעלים תימה כיון דקבירא להו דאפילו נמצאת קודם כפרה אבודה מתה אמאי נקט דווקא שנמלאת לאחר שכיפרו שאבדה והקריב אחרם חחחיה ונמצאח הראשונה

תמות ובתמורה פרק ולד חטאת (דף כג:) פריך כי האי גוונא תנן המפריש חטאתו ואבדה והקריב אחרת תחתיה ונמנאת הראשונה תמות טעמא דהקריב הא לא הקריב לא השה לתרוייהו פי׳ לר׳ אבא ולרב הונא דהתם דאמר הכל מודים שאם משך אחת מהן והקריב שהשניה תמות לא נחלקו אלא בבא לימלך וכו' ומשני מילתה דפשיט קתני דלה פשיט לא קתני פירוש מילתא דפשיט התני שנמנאת לאחר החרבה או אין לריך להאריך ולפרש כלום אבל נמצאת קודם הקרבה זימנין מתה זימנין רועה אם מתכפר בשאינה אבודה השניה מתה ואם מתכפר באבודה שאין אבודה רועה לרבנן והכי נמי הוה מלי למיפרך ממילמא דרבנן גופייהו כדפי׳ אלא ניחא ליה למפרך מההיא דוהקריב שהיא שנויה ברישא ואמיא כרבנן: הוה ליה כמפריש שתי חשאות לאחריות. מימה לי הוה מני לשנויי הא מני ר' שמעון היא דלית ליה רועה כלל בחטאת יחיד ואפילו בהפריש שתי חטאות לאחריות כדמשמע בתמורה (דף טו:) ובפרק התודה (מנחות דף פ.) ובפ' מי שהיה טמא (פסחים דף לו:) ויש לומר דמתניתין לא מתוקמא כוותיה דקתני מתניתין מת אחד מהם מביא שנים אחרים ומגריל עליהם ואיהו אמר לעיל מביח חבירו שלח בהגרלה: אמר קרא יעמד

חי עד מתי זקוק לחיות עד שעת מתן דמו של חבירו. מימה לי אמאי לא מייתי ברייתא דלעיל דבפרק טרף בקלפי (דף מ:) דקתני בהדים הכי חליבה דר׳ יהודה ויש לומר דאי מההיא הוה אמינא אם מת קודם מתן דמי חבירו יביא אחר לא ישפך ורבי ינאי אתי तेटर्ट

לאשמועינן דאף הדם ישפך: נשבעים לגוברין. פרש"י דחנן תורמין על האבוד

וכו' ובפרק הזהב (ב"מ דף נח.) פרש"י על האבוד שבא ליד שליח ואבד ולא נודע לבעלים קודם התרומה ועל הגבוי שהוא עדיין ביד שליח ולא

אבד וקשה דאם כן הוה ליה זו ואין לריך לומר זו דכיון דתנא מורמין על האבוד שיש לו חלק אף על פי שאבד ולא יגיע לעולם ללשכה ואפילו הכי יש לו חלק בקופות כל שכן על הגבוי שסופו שיגיע ומפרש ר"י על האבוד שבא ללשכה ואבד קודם שנתרמה התרומה ולא מיבעי זה דכבר בא ללשכה אלא אפילו על הגבוי שבשעת התרומה היה ביד שליח ואפילו סופו נאבד ולא הגיע ללשכה ואותם שנים אין הבעלים חייבין באחריותו ועל העתיד לגבות שלא נתן עדיין לשליח והא דאמר בפ"ב דכתובות (דף קח.) המודר הנאה מחבירו שוקל שקלו דתנן תורמין על האבוד וכו' פירוש דלא קא מהני ליה מידי דבלאו הכי לא היה חייב לשקול מאבוד וגבוי מייתי דלא מחייב באחריותו אבל בעתיד לגבות לא איירי דכיון דחייב לשקול א"כ כששוקל לו שקלו קא מהני ליה: **ובן** שעירי ע"ו שאבדו. לא ידענא אמאי לא נקט נמי פר העלם דבר של לבור ונראה לי משום דלא פסיקא ליה דאיכא נמי פר העלם דבר של כהן משיח שטעה ועשה בהוראת עלמו דהוראת כהן משיח לעלמו כהוראת ב"ד ללבור ובההוא לא הוי פליגי ר"א ור' שמעון:

ומשום לבעלים ולריכין לשקול לשנה הבאה: **חובות של שנה זו.** שהופרשו לחובת שנה זו: **שעירי ע"ז.** לבור שחטאו בע"ז בהוראת ב"ד מביאין פר לעולה ושעיר לחטאת: והפריש אחרים מחסיהן. ונמלאו הראשונים: כולן ימוסו. ולא אמרינן יקרבו לשנה הבאה: הרבנות

דעינן יעמד חי שלריך שיעמדו שניהם דהא בכולה שמעתין לא אשכחן דחייה אלא על ידי שנשאר יחידי אבל כשהגרילו על אחר פליגי - איש בשלה ו בל ק" שבורו במיל האו כלה איש במה בלשון היו המוקן היה איש היי בל שלה היה כל דיר הגדלת השני הרביע שלמה לעיל ר" יומנן ורב אם יכול לאור ולראות או רכיון שדמה כל. רביע (שמואל) (שלמה) חושב דמייה על דיר הגדלת השני הרביע איט רוצה לומר דמייה לפי שהיה שעה בלא חבירו כיון דאכתי לא ידעינן יעמד מי שצריכין לעמוד שניהם עד [ד]מסקינן ליה בשיטים. על כן נראה לרכינו לפרש בשלא נשפך הדם ימות המשתלת לפי שהיה המשתלת ימיד וגדחה על ידי כן כדאיתא לעיל בכולה שמעתין [ואט"ג דאכתי לא ידעיק] שצריך להיות חי עד שעת מתן דמים שלענין שילוחו של שעיר יודע הוא שצריך להיות חי עד שעת מתן דמים ואי לא נדחה המשתלת, אבל מת המשתלת למה ישפך הדם כיון שלא נפסל (התם) [הדס] כלל אם יגרילו על אחרים יהיה נראה יותר, וקס"ד (דהכא) [דהא] דבעינן שיעמדו (על) שניהם היינו לענין דלא מיפסל שעיר המשחלה גופיה [ש]לא נעשה מצותו אם לא

אלא לרב. דאמר בשני שבזוג שני קתני מתני׳ דירעה ובראשון שנדחה יתכפר אמאי הא דיחיד תמות לא מיבעי לרבנן דלא מתה דהא נתכפר בדחוייה ואינהו אמרי מפריש לאבוד לאו כאבוד דמי אלא אפי׳ לר׳ לא מתה שהרי לא הופרש לתשלומי אבוד שהרי מתחילה היה

ראשון קיים ובשביל המשתלח שמת הולרך להביא שנים וכיון דאין בעלי חיין נדחין מעיקרא אי בעי האי מקריב והוה ליה כמפריש שתי חטאות לאחריות שאם יאבד אחד מהן יקריב את חבירו: ואמר ר' אושעיא. שני ירעה אפי׳ לרבי שהרי לא הופרש לאיבוד: כיון. דמלוה בראשון מעיקרא כי אפרשינן להאי שני אדעתא דאיבוד אפרשינן ולא גרע ממפריש לאבוד ומתני׳ רבי היא והכי אמרינן במסכת תמורה דרב כרבי מוקי לה למתני': תנן רבי יהודה אומר סמות. קס"ד בההיא דקאמרי רבנן ירעה אמר רבי יהודה תמות ועל כרחך לרבי יהודה בעלי חיים נדחין כלקתני נשפך הדם ימות המשתלח: בשלמה לרבי יוחנן דהמר בשני שבווג ראשון. תנן ירעה ואמר רבי יהודה עליה תמות מיכפר בשני שבזוג שני: אלא לרב. דאמר ירעה דמתני' בשני שבזוג שני תנן ועליה אמר רבי יהודה תמות: במאי מיכפר. דאילו בראשון לר׳ יהודה לא מיכפר דהאמר בעלי חיין נדחין: מי סברת וכו' אשני שכווג ראשון קאי. ובתרתי פליג כדפרישית לעיל: וחיכה דמוחיב הכי. הך תיובתה קמייתה דחותיבנה לעיל (ה) ועוד אמר רבי יהודה וכו׳ דאותיבנא לעיל לרב איכא דמותיב לה מעיקרא לרבי יוחנן והכי מותיב לה: בשלמה לרב. דחמר לתנה המה בעלי חיין אין נדחין ובשני שבזוג שני קאמר ירעה ורבי יהודה לאו עליה קאמר ימות היינו דהדר קאמר ועוד לאשמועינן דבעלי חיין נדחין סבירא ליה ותמות דקאמר ברישא לאו אההוא דאמרי רבנן ירעה קאי ובתרתי אתא לאפלוגי ברישא פליג אחטאת לבור דקאמרי רבנן ירעה ואמר [רבי יהודה] ימות וסיפא מיפליג בבעלי חיין דקאמרי רבנן אין נדחין ויתכפר בראשון ואתא איהו למימר הוא ימות והשני יקרב: אלא לרבי יוחנן מאי ועוד. הא רבנן נמי אמרי ראשון ידחה: קשיא. כדאמרן דיקא מתני׳ כוותיה דרב: בשלמא נשפך הדם ימות המשתלה דלה אימעביד מלומיה. דדם וחוקה בדברים

הנעשים בבגדי לבן כתיבא ולריך להביא דם אחר ואי אפשר בלא הגרלה וכיון דאית ליה בעלי חיים נדחים ימות המשתלח הראשון: אלא מת המשחלת. למה לו תשלומין שאתה מוקיקו לו להביא שנים ולהגריל ולשפוך דם הראשון הא איתעביד מלומיה דשעיר המשתלח כל דבר המעכב בו אינו אלא הגרלה בלבד לקבוע גורל של שם על שלו דהא שמעי׳ ליה לר׳ יהודה דאמר לא התודה כשר וכל שכן דשילוח דלא מעכב לדברי הכל דכי כתיב חוקה אדברים שהכהן עושה בבגדי לבן ולא על דברים הנעשים ע"י איש עתי: להיום חי. שלא ימות עד שעת מתן דמו של חבירו הא אם מת קודם לכן אין כפרת הדם כלום לכך לריך תשלומין ובלה הגרלה אי אפשר ווקוק לשנים וראשון ידחה דהכל מודין בשחוטין שנדחין: בני העיר ששלחו. ע"י שליח שקליהן לירושלים למקדש: אם נסרמה מרומה. ג' קופות קודם שנודע שהבדו: נשבעין. השלוחין שבועת שומרין לגזברין שהרי ההפסד להקדש שאין הבעלים חייבים לשקול עוד ח׳ (דתנן) (כתובות דף קת.) תורמין על האבוד שלא נודע: ואם לאו. שלא נתרמה התרומה אין ההפסד להקדש אלא של בעלים לפיכך נשבעין לבני העיר: **נמלאו.** קאי אאבדו: **החזירום הגנבים.** קאי אנגנבו: **ואין עולין להס**.

בהסודה אי הך דקיימא מודה היא הא לממה והא מיהוי לאחריות. וריב״א פירש דלחוקיה דעירובין ודאי אחי שפיר (וא׳) ןדאמרן השוחט מודה (של) ןעלן שמונים מלות דקדשו להילו של היל המלות להיל ביל ביל הילות להיל להילות להילות להילות להילות להילות להילות להילות ה שמונים מלות דקדשו להילות אל מילו אם אבדו המלות אם אינו מקבל עליו אחריות, הילכך לא הוי סממא דעתיה לאחריות אבל גבי היינו גבי מודה שאין האחריות עליו אם אבדו המלות אם אינו מקבל עליו אחריות, הילכך לא הוי סממא דעתיה לאחריות אבל גבי מטאות מלי הוי סממא לאחריות. ואין נראה לרביט דנדר דמודה נמי לריך להביא לחם אחר, ועוד אפילו בנדבה אי אמר זו מודה חו לממה אמרינן בפרק המודה [פ, א] אבד הלחם לריך להביא לחם אחר אצל אבדה מודה אין לריך להביא אחרת אלמא (אין) אחריות הלחם עליו סממא. מ״ר. בש**רבא גשפ**ך הדם יבוות המשתאה בו". פי׳ רש״י דלא נעשית מצות הדם ולריך להביא דם אחר ואי אפשר בלא הגרלה ויביא אחר ויגריל וכיון דאית ליה בעלי חיים נדחים ימות המשתלח הראשון אבל מת המשתלח ואמאין ישפד הדם

א) תמורה כג.. ב) תמורה כד. פסחים לו: [מנחות פ.], ג) [לעיל מ: לקמן על.], ד) [מער מו לריך על.], ד) [מלח מנן לריך מיקון משום דפלוגמא דרי יהודה לא מכר במשנה ילא בגמרא גם בתוספתאו. ה) שקלים פ"ב מ"א. ב"מ נו:, ו) שבועות יא. לעיל נ. הוריות ו., 1) ל"ל אלעור,

תורה אור השלם 1. וְהַשָּׁעִיר אֲשֶׁר עָלְה עָלְיו הַגּוֹּרְל לִעֲזְאוַל יְעָמֵד חַי לְפָנֵי יִיְ לְבַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַח אתוֹ לַעֲנָאזֵל הַמִּרְבָּרָה:

הגהות הב"ח (מ) רש"י ד"ה ואיכא דמותיב כו' דאותיבנא לעיל מדתנן ועוד אמר:

מוסף רש"י

. הפריש שתי חטאות לאחריות. דאם מאבד באחת מהם והשניה תרעה, דאין חטאת שנתכפרו באחרת מתה אלא ע״י דיחוי, שאבדה ונדחית, אבל בהנך דלא נדחו מעולם לא, דהכי הוי הלכה למשה מסיני, דכל דין חטאות המתות הלכה למשה מסיני, במק' תמורה (מנחות e. תרח"י) אמר הרא יעמד חבתייי. אמר קרא יעמד חי. על כרקך ללמדנו שאם מת אתה לריך להביא אחר, דאי לא למאי אתא, אם תאמר שלא ישלחנו עד לאחר מתן דמים ליכתוב לאחר מתן דמים ליכתוב יעמד לפני ה' לכפר עליו, חי למה לי, אלא שאם מת לריך להביא אחר, ועד מתי הזקיקו להיות חי עד שעת מתן דמו של חבירו, . דכתיב לכפר עד שיכפר בדמו של חברו. אבל משעת מתן דמים ואילך אע״פ שעדיין לא התודה לפי סדר המקראות וכלה מכפר וגו' וסמך אהרן וגו', אם מת אין לריך אחר (דעיד מ:).

תום' ישנים

אמר רבי אושעיא כו'. יאע"ג דבובחים ןבפסחים נז, בן איכא פלוגמא בדר׳ אושעיא, מ״מ ניחא ליה ליישב מילמיה דר׳ אושעיא אליכא דרב. הפריש שני יכלא אינו יכול להפריש שחי חטלות זו אחר זו על חטאת מטאות זו אחר זו על חטאת אחד, ואמרינן בפרק מי שהוליאוהו [עירובין ג, א] כל שאינו בזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו ווןמדקאמר הכא באחת מהן משמע שאינו חושש באיזו מהן אלא שהשניה שנשארה תרעה. ואומר רביטו דלא שייך הכא למימר [הכי דאיירי] כגון דאמר הריני מפריש שמי מטאות אחת לאחריות משמות ממנו לממון חבירתה, דאפילו למאן דאמר בפ' מי שהוליאוהו ובפרק המודה במנחות [עח, ב] דלקרבן גדול קמיכוין מ"מ הכא דאמר לאחריות חיילי שפיר תרווייהו, כדאמרינן התם היכא דאמר יקדשו ארבעים מתוך שמונים דקדשי דלאחריות קמיכוין ואמרינן